

și apa și sângele, și acești trei mărturisesc la fel.” (I Ioan 5 : 7-8).

Când citim Sfintele Scripturi, trebuie să fim atenți la fiecare cuvânt. Cititorul grăbit nu observă deosebirea pe care Evanghelistul o face între Treimea Cerească și cea pământească. Căci despre Treimea Cerească el spune: și Aceștia trei Una sunt. Iar despre treimea pământească el spune: și acești trei mărturisesc la fel. Între cele două este o mare deosebire. Tatăl, Fiul, și Duhul sunt Una, pe când Duhul, apa și sângele mărturisesc la fel dar nu sunt una. Toți oamenii de pe pământ sunt împreună la fel, dar nu sunt una. Apa și sângele sunt trupul, iar duhul este duhul. „Căci trupul pofteste împotriva duhului, iar duhul împotriva trupului” (Galateni 5:17). Și totuși, chiar dacă nu sunt una, sunt totuși împreună. Când omul moare legătura se rupe, încetează să mai existe. Apa și sângele merg într-o parte, iar duhul merge în altă parte. Pe când Persoanele Sfintei

Treimi Celei din Ceruri nu numai că sunt împreună, dar sunt și una.

Mai este o treime și în cerul din lăuntru omului care ar trebui să fie nu doar o armonie, ci chiar o unime, așa încât omul să fie binecuvântat și în această lume și în cealaltă. Aceasta este unirea dintre minte, inimă și voință. Câtă vreme acestea sunt doar împreună, omul se va afla mereu în război cu sine însuși și cu Treimea Cea Cerească. Dar când acestea trei devin una, când niciuna dintre ele nu le ține pe celelalte două în sclavie, atunci omul se umple de pacea lui Dumnezeu care covârșește orice minte, orice cuvânt al omului, orice explicație, orice teamă și orice tristețe. Atunci micul cer dinlăuntru omului începe să semene cu marele cer al lui Dumnezeu, iar în om începe să se arate chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

Sursa: **Sfântul Nicolae Velimirovici**, *Proloagele de la Ohrida (vol.1) (ianuarie - iunie)*, Editura Egumenița, Galați, 2010

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 11 ianuarie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 15 ianuarie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 16 ianuarie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Coloseni 1, 12-18; Ev. Luca 17, 12-19; gl. 5, vsr. 8 → Duminica a 29-a după Rusalii (a celor 10 leproși)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București



BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Vei reuși să te bucuri pururea dacă vei privi neconținut la Dumnezeu,
iar nădejdea răsplătirii va ușura necazurile vieții.”

— Sfântul Vasile cel Mare

Nr. 420 / 9 ianuarie 2022



SFÂNTUL TEOFAN ZĂVORÂTUL

† 10 IANUARIE

1815 – 1891

PRIN RUGĂCIUNE SE RESTATORNICEȘTE PACEA LĂUNTRICĂ

Vrăjmașul nostru, diavolul, se bucură când sufletul se tulbură și inima este neliniștită. De aceea, el folosește tot felul de viclenii pentru a tulbura sufletele noastre. Mai înainte de toate, el încearcă să trezească iubirea de sine, pentru ca din pricina acesteia să se retragă harul, cel ce zidește și păzește pacea lăuntrică. Pentru aceasta, el ne sugerează părerea că tot ce este și ni se pare nouă că este bun în noi a fost dobândit prin strădania și osteneala noastră și, alungând smerenia și simplitatea, ne face să ne dăm un mai mare preț și o mai mare greutate și să ne simțim mai importanți, acoperind cu uitarea lucrarea harului lui Dumnezeu, fără de care nimeni nu poate nici măcar numele Domnului să-L cheme, după cum mărturisește Sfântul Apostol

Pavel, zicând: „*nimeni nu poate a numi pe Domnul Iisus, fără numai întru Duhul Sfânt*” (I Corinteni 12, 3). Acest har este dăruit tuturor credincioșilor și prezența lui constituie un semn că cineva este cu adevărat credincios. Primindu-l, credinciosul nu mai face de acum și nici nu poate face nimic cu adevărat bun fără ajutorul său. Și harul este întotdeauna cu el, după cum Domnul a făgăduit, iar vrăjmașul nu poate să-i facă nimic atâta vreme cât harul este în el și îl umbrește. Deci vrăjmașul se silește în orice chip să îndepărteze harul și primul lucru pe care îl face este, după cum am spus, să sugereze omului prețuirea de sine sau simțământul că noi nu suntem chiar nimic, ci suntem ceva, și încă ceva nu lipsit de însemnătate.

Apoi celui ce primește această sugestie, vrăjmașul îi propune o nouă părere, care constă în convingerea că el este mai bun decât alții, mai râvnitor și mai bogat în fapte bune. Reușind să sădească o astfel de părere, vrăjmașul îl mână mai departe spre osândirea și disprețuirea celorlalți, care sunt urmate neapărat de mândrie. Toate acestea pot avea loc în inimă într-o singură clipă; însă chiar și așa, harul îndată își micșorează lucrarea, iar ca urmare apar neatenția la sine, slăbirea râvnei, ivirea unor gânduri deșarte la început, după care pătimase, și mai departe mișcările

patimilor înșelor, de care nu poate fi despărțită tulburarea din inimă. Astfel pacea lăuntrică este pierdută. Aceasta este o stare de moment și dacă cel afectat de ea se dezmeticește, atunci el își vine în sine, se căiește și prin rugăciune își restatornicește starea lui lăuntrică obișnuită. Vrăjmașul este alungat, dar el nu se descurajează, ci iarăși și iarăși vine cu aceleași sugestii și același țel – să strice pacea lăuntrică.

Cunoscând aceasta, fratele meu, pune împotriva strădaniilor vrăjmașului paza veghetoare asupra ta, după cuvântul Domnului: „*Privegheați și vă rugați, ca să nu intrați în ispită*” (Matei 26, 41). Ia aminte la tine cu toată silința, pentru ca vrăjmașul să nu se furișeze și să te prade, lipsindu-te de această mare comoară care este pacea lăuntrică și liniștea sufletească. Vrăjmașul încearcă să distrugă pacea sufletească, căci știe că atunci când sufletul este în tulburare, lui îi este mai la îndemână să-l îndrepte spre ceva rău. Deci tu păzește-ți pacea ta, știind că atunci când sufletul este pașnic, vrăjmașul nu poate ajunge la el. Atunci sufletul este gata de orice lucru bun și îl va săvârși cu bucurie și fără osteneală, biruind cu ușurință toate piedicile din cale. Pentru a reuși mai bine în aceasta, străduiește-te să întrevezi apropierea vrăjmașului.

Apropierea vrăjmașului este gândul de bizuire pe sine. Pune-ți drept lege: orice gând care micșorează în tine convingerea că tot binele este de la Dumnezeu, că fără ajutorul harului Său tu nu poți spori întru nimic, și că din această pricină trebuie să-ți pui toată nădejdea numai în El – orice astfel de gând trebuie să-l consideri ca provenind în mod arătat de la vrăjmaș și, ca atare, să-l respingi cu mânie și să-l alungi până dispare cu totul. Lucrarea Duhului Sfânt în noi este să conducă sufletele noastre în orice împrejurare spre unirea cu Dumnezeu, aprinzând în ele dragostea cea mai dulce pentru El, încrederea binecuvântată și credința neclintită în El; iar ce este potrivit acesteia este lucrarea vrăjmașului.

El folosește toate mijloacele și metodele pe care le poate născoci pentru a tulbura sufletul: vără în inimă temeri exagerate, crește slăbiciunea sufletului și nu-l lasă să păstreze stările cuvenite și să se îndulcească cum trebuie nici la mărturisire, nici la Sfânta Împărtășanie, nici la rugăciune, ci îl face să treacă prin toate acestea nu cu îndrăzneală smerită și dragoste, ci cu frică și cu tulburare. El face ca sufletul să primească cu amărăciune lipsită de nădejde sărăcirea simțământului de cucernicie și lipsa dulceții lăuntrice, care adeseori se întâmplă în

vremea rugăciunii și a altor nevoițe duhovnicești. El îi sugerează că această sărăcire a fost îngăduită de Dumnezeu nu pentru binele său, și că toate ostenele sale nu duc la nimic și că ar fi mai bine să le abandoneze de tot. Prin aceasta îl duce în cele din urmă la atât de mare tulburare și deznădejde, încât sufletul începe să creadă cu adevărat că orice ar face este fără de folos și lipsit de roade și că Dumnezeu l-a uitat desăvârșit și l-a părăsit.

Dar aceasta este o minciună evidentă. Chiar dacă sufletul ar suferi uscăciune și sărăcire a simțământului de cucernicie și a dulceții duhovnicești, în pofida acestui fapt, el poate face tot felul de fapte bune, urmând simplei credințe și înarmându-se cu sfânta răbdare și statornicie.

Sursa: **Sfântul Teofan Zăvorâtul, Războiul nevăzut**, Editura Mănăstirii Sihăstria, Vânători-Neamț, 2013

**SFÂNTUL
NICOLAE
VELIMIROVICI**

**TREIMEA DIN
LĂUNTRUL OMULUI**

„Căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul și Sfântul Duh, și Aceștia trei Una sunt. Și trei sunt care mărturisesc pe pământ: Duhul